

Isten kegyelme ajándék, nem zsákmány! (márc. 12)

Mt 21,33-46

A gonosz szőlőmunkások sajátjukénak tekintették, vagy sajátjukká akarták tenni azt, amit a gazda bérbe adott nekik. Eredeti környezetében a példázatot Jézus a nép vezetőinek szánta, akik a népet, és a fölötté való vallási hatalmat saját céljaikra, hatalmuk növelésére használták fel.

Azonban kiterjeszthető a példázat jelentése minden Istentől kapott ajándékkal, kegyelemmel való viszonyunkra is. Hiszen valamennyien kapunk Tőle ajándékokat. Az életet, az egészséget, az otthont, a családot, a békét és még sorolhatnám. Az emberiség nagy része ezek egy részét, vagy akár mindegyikét is hiányolni kénytelen. Az ezekért való hálaadás éppen ezért fontos feladatunk kell, hogy legyen. Nem azért mert különben Isten elveszi ezeket – bár megteheti –, hanem azért, mert ezáltal tudatosítjuk magunkban, hogy mennyi mindenünk van. Ezáltal bolá válik az életünk, s ugyanakkor felelősségteljesebbé.

Ha megértem valaminek az értékét, akkor felelősebben fogok vele bánni.

Amit Istentől kaptunk, arra kaptuk, hogy helyesen használjuk. Ha nem ezt tesszük, akkor ezekhez a gonosz szőlőmunkásokhoz válunk hasonlatoá. Az ajándéokra úgy tekintünk, mint a zsákmányra.

Ha egy futár a cégtől kap egy autót, hogy azzal intézze a kiszállításo akkor azt az autót csakis ő használja, de közben a cég fizeti a felmerülő szerési költségeket, a benzinszámlát stb. De ennek a futárnak nincs hozzá joga, hogy az autót eladja, hogy az árából új számítógépet vegyen, vagy, hogy abból bulizzon a haverokkal.

Isten ajándékai is céllal érkeznek hozzánk. Neki feladata van a szá Lehet, hogy még nem látod, hogy mi az életed célja, de Ő igen. Ha eltékozlod az idődet, az egészséged, a tehetségeidet, akkor ezeket a célokat hiúsíthatod meg vele. Isten kegyelme hatalmas. Ő egy teljesen lepusztított élet végén is megbocsájthat neked, de nem kapod vissza az elrontott életed idejét. Nem tudod helyretenni az elrontott kapcsolataidat, nem tudod begyógyítani az általad ejtett sebeket. Nem fog új májad, vagy tudód nőni a szétvivott vagy szétrohányzott helyére.

Ne légy hát hasonló ezekhez a gonosz szőlőmunkásokhoz: Fordulj Isten felé hálaadó, figyelő, engedelmes szívvel, hogy megérthesd mi a te életed célja, feladata!

1. Mik azok az ajándékok, amiket Isten rám bízott? Szoktam-e értük köszönetet mondani?
2. Vajon mire kaptam ezeket az ajándékokat? Ha nem tudom: szoktam-e imádkozni azért, hogy megértssem?
3. Arra használom-e ajándékaimat, amire kaptam?
4. Hogyan tudnám jobban használni őket?

Mi jót tegyek, hogy elnyerjem az örök életet? (márc. 5.)

Mt 19,16-26

A gazdag ifjú történetének az elején lévő kérdésen gyakran átsiklunk, az utána következő, sokkoló erejű parancsra figyelve. Pedig a történet titka, vagy legalább is annak egy jelentős része, ebben a kérdésben és Jézus rá adott válaszában rejlik.

Az evangéliumok két különböző formában adják elénk. Máténál a Jó a cse kapcsolódik össze: Mester, mi jót tegyek...? Márknál és Lukácsnál pedig Jézus személyével: Jó mester, mit tegyek...? Mindkét esetben rákérdez Jézus, hogy miért használja az ifjú a jó szót, amikor az csak Istenre vonatkozhat? S eb már tulajdonképpen válaszolt is kérdésére: Istennel, Istenben lenni az üdvőség titka. Nincs objektív jó, vagy rossz. Az Istennel való viszonyodból következik az, hogy valami az egyik vagy a másik kategóriába

tartozik-e? Pál így fogalmazza ezt meg a Római Levélben: ami nem hitből származik, az bűn. Mondja ott ezt az evésre, és a napok megkülönböztetésére. A legkisebb dolgok is az Istenkapcsolatba illesztve, vagy abból kilógva nyernek értelmet, és jó vagy rossz minősítést. Így már érthető, hogy az evangéliumok kétféle leírása nem is olyan nagyon különbözi egymástól. Jézus azért kérdez rá, hogy miért is beszél a jóról az ifjú, akár a cselekedetekkel kapcsolatban, akár az Ő személyével kapcsolatban, mert tudja, hogy ennek mi a súlya, vagy csak azért, mert szépen akar fogalmazni? Az utóbbi az igaz. Az ifjú számára nem probléma a jó kérdése. Számára a paran rejli az üdvőség titka: Jézus pont ezért mondja neki azt, amit mond: Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el minden vagyonedat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; aztán jöjj és kövess Engem.

Nem a parancsolatokról szól az üdvőség. Nem adót kell fizetnünk Istennek, amiért beenged a mennybe. Az Üdvőség maga az Istennel, a Jóval való kapcsolat. Az ifjúnak – és mindannyiunknak – ezt kell megértenünk. Isten nem ezt, vagy azt kér tőlünk. Isten minket kér. A kezünket kéri.

Egy filmben láttam a jelenetet: a férfi a pincérnőt szerette volna randira hívni, s ezért megkérdezte tőle: Mit szólnál egy ebédhez? Erre a pincérnő elkezdte sorolni az étterem aznapi választékát, amiből választani lehet. De a srácnak nem az étel kellett, hanem a lány. Ugyanígy Istennek sem az kell, hogy mi jól viselkedjünk, vagy sok pénzt adjunk Neki. Neki mi magunk kellünk.

Mi jót kell tennünk az üdvőséghez? Viszont kell szeretnünk Istent.

Miklós Attila
iskolalelkész